Ч. 220 Субота 30 вересня (13 жовтня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
за цілий рік К. 4·80
за пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
за пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Рух виборчий. — Справа соймів краєвих. — Бури не дають ся. — Вісти з Хіни).*

Передвиборче віче в Надвірнявьшині відбуде ся у Волосові (стация Тисьменичани, на лінії Станіслав-Воронянка) дня 21 жовтня т. є. в неділю в тиждень по Покрові. На сім вічу мають також явити ся і кандидати на послів з IV. і V. курий. — В Калущині виринають кандидатури п. Модеста Каратницкого з IV. курий і п. Казимира Ройовского з V. курий. — Комітет передвиборчий на IV. і V. курий на повіт гусятиньский запрошує кандидатів на обі ті курий, щоби явили ся дня 18 с. м. в Копцюбинцях на зборах сего комітету. — Дня 15 с. м. в понеділок по Покрові відбуде ся в Болехові в сали уряду громадского на Волоскім селі передвиборче віче повітове на округ болехівский о 11 год. рано. Виборців просить ся о численну участь а кандидатів, щоби явили ся з кандидатскою бесідою.

В німецких ґазетах веде ся завзята борба о сойми. Чеські Німці і їх орґани заявляють ся против скликуваня соймів і кажуть, що без Ради державної нема соймів. З другої сторони знов кажуть, що чеські Німці в тій борбі позістануть самі, бо єсть надія, що правительство забезпечивши спокійний хід нарад в чеськім соймі приступить до скликаня соймів з огляду на так важні справи як санация фінансів і залагодженє буджету. — Кажуть, що рішенє правительства має наступити вже в найблизшім часі.

Бури недають ся! Хоч їх сили розбиті, хоч президент Трансвалю, Павло Крігер виїхав і мабуть все ще сидить в Льоренцо Маркез; хоч президент ораньскої републики Штайн лежить мабуть навіть тяжко недужий а найздібнійші проводирі або погинули або дістали ся до анґлійскої неволі, Бури все ще не тратять надії і бють ся дальше хоч вже лиш малими віддїлами. Знатоки полудневоафриканьских відносин кажуть, що війну в Трансвалю можна уважати так добре як би й за скінчену, але Бури і чужинці, що поприходили їм на поміч, ще довго не перестануть бити ся і з браку муниції та оружия утворять здає ся рід ватаг розбишацких, як то бувало по великих війнах і деинде. Нині суть ще малі відділи по кількасот, а навіть і кілька тисячів Бурів, але они мусять що хвиля переходити куди инде, щоби не дістати ся в руки Анґлійців. Ті відділи роблять ще Анґлійцям богато шкоди. Один з тих відділів довів дня 10 с. м. до великої катастрофи на трансвальскій зелізници. Під Капмінден перевернули Бури цілий поїзд зелізничий, при чім згинуло 3 людий а 1 офіцир і 15 вояків покалічило ся. Забило ся також 40 штук худоби. Відділ анґлійский в силї 60 людий прибув на місце для сконстатованя шкоди; але Бури напали на него і тяжко побили. Капітан Стюарт і один вояк згинули, ґен. Паґет, 1 офіцир і 5 вояків суть тяжко поранені, а 1 офіцир і 10 вояків дістало ся до неволі.

Бюро Райтера доносить з Лїденбурґа під датою 2 с. м.: Бури стріляли вчера рано від 6 до 7 год. на табор ґен. Буллєра коло Кріґерспост, але войска анґлійскі мали лиш малу страту. З табору вирушило відтак 200 людий кінноти, щоби забрати Бурам їх пушки. По 4 годинах доїхала кавалерия на вершки, де перед тим стояли Бури, але вже не застала анї Бурів анї їх пушок.

З Хіни маємо до занотованя кілька досить цікавих і важних вістий. Насамперед доносить бюро Райтера під датою дня 8 с. м: Появив ся едикт цісарский наказуючий сейчас відрубати голову міністрови війни Канбуї. Дальше має наложити головою Чаочуш'я і кілька инших високих урядників, що були причиною ворохобнї боксерів. Кн. Туан буде не лиш вигнаний але навіть піде до тяжких робіт на дорогах почтових в Кашґарі. Князї Єх і Цаїляу засуджені на ціле житє до вязниці. — Ну хиба се досить тяжкі кари, коби лиш були виконані; але се іменно питанє.

З Вашінґтону знов доносять: Правительство Сполучених Держав відповіло вже на ноту французского міністра справ заграничних Делькаса і заявило, що не може згодити ся на то, щоби заказ вивозу оружия і муниції до Хіни був признаний за услівє до розпочатя переговорів мирових. Сполучені Державы не годять ся також на то, щоби форти коло Таку були зовсім знесені. Що до инших подрібностий предложень Делькаса то єсть повна згода.

---

# НАНЕ.

*(Образок з венецияньского житя — Г. Перля).*

Він не був анї з великого роду анї учений, лиш „pizzicagnolo“ (піцціканьольо)“, як то в мові Дантого називають тих, що продають ковбаси і солонину. Венецияньский мягкий говір каже „формаджер“ і називає тим тих людий, що уміють тонесенько краяти шинку і салямі, з величезних кружків сира уставляти пірамиди, у великих зелених слоях майолікових складати оливки в оливі а поза тим всїм виповняти шпари лїмонами і тим подібними річами, яких у Венеции жадають від формаджера. Ба Нане умів ще, як до пори року робити й вінцї з штучних цьвітів та украшати ними почорнїлий від старости образ Матери Божої, запалювати перед ним лямпочку і з усьміхом на лици обслугувати тих, що у него купували. А то не так легка була річ, коли зважити, що до его краму заходили громадно і старші і молодші жінки, що по найбільшій части належали до біднїйших станів. А хоч зимою вітер віяв зі всїх чотирох сторін сьвіта до его краму, котрий після звичаю в краю не був заслонений і не мав анї дверий анї вікон, або хоч сонце в липни в спілцї з вихром, званим сірокко від рана аж до пізного вечера робило в его крамници страшенну спеку: Нане стояв завсїгди однаково на своїм місци поза столом, в чистенькім білім кафтанику і такім самім фартуху і з автоматичною рівнодушностию краяв шинки та ковбаси а призбирані за то гроші прятав уважно до шуфлядки. Той старенький чоловік анї не запивав ся, анї сходив ся з рівними собі.

Заєдно в серединї межи всїми жив він сам для себе, бо був якийсь неприступний. Коли пізно вечером здоймив з себе свій завсїгди біленький фартух і виймив з шуфлядки, де складав гроші, свій годинник з грубим золотим ланцушком, та причепив его до камизельки, тогди усьміхав ся сам до себе, тогди его гладке без заросту лице набирало виразу спокійного і тихого вдоволеня. Тепер наставала для него тота велика хвиля, коли він міг вже собі позволити і ужити того, чого відмавляв собі через цїлий день; він виймав тогди свою круглу старомодну табатєрку, в котрій лежала так звана „фава“ — фасолька або пахуче зернятко з дерева, тонка, так улюблене у всїх табачників, і зажив з неї споро табаки. По трудах дня була то заплата, яку він торжественно сам собі признавав; ужив собі тогди вже за цїлий день.

Відтак вертав він пустими улицями домів на Фондамента Росса, де вже просторнїйше і більше воздуха, бо по обох боках суть городи і в кождій порі року віє сьвіжим вітром від каналу делля Марітіма.

На Фондамента Бріаті, недалеко свого помешканя приставав він звичайно і віддихав трохи, подивив ся на зьвізди, коли їх було видко або глянув у воду, коли то було лїтом а на дворі парно.

До дому нїколи не спішив ся: він був чоловіком тихої натури, а дома мав примхувату, сварливу жінку, котра не уміла гроший пошанувати. Тота жінка і его переучений син, що також не був вже молодцем, вже від богато лїт не робили ему радости і задля его податливої вдачі марнували тажко зароблений гріш.

* * *

З вас щасливий чоловік сіньоре Нане, вам нїчого нїколи не забракне! — говорив то один то другий, коли зайшов до краму і глянув на то вічно однакове лице старенького чоловіка в білім кафтанику. — Сеся зима страшна! Всюди віспа або інфлюенца або й ще щось гіршого, а ви завсїгди веселі і жваві. Сіньор Нане, Бог видко призначив Вас до чогось. — Може й так — відповідав на то Нане і усьміхав ся.

Одного дня зайшов до краму якийсь старий опалений корабельник і зажадав особливо острого сира, котрий був би добрий до вина. Нане здоймив з полички груду добре зеленого ґорґонцоля, украяв кусник і дав купуючому покоштувати. Підчас того мав моряк час і нагоду придивити ся добре старому ковбасникови.

— Джованні! Коли мене очи не зводять, то ти таки дійстно той сам — відозвав ся моряк нараз урадований такою несподїванкою.

— То ти таки направду живеш? — і старий посьвітив сїрничком, котрим мав закурити собі люльку, торговельникови сира до лиця. Так дай менї Боже щастя як то ти!

— Анзельмо! — відозвав ся Нане, котрий тепер також пізнав старого, котрого лице ви-

# Новинки.

*Львів дня 12-го жовтня 1900.*

**— Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский** повернув з Відня до Львова.

**— Оповіщене** що-до виложеня витягу з наказів заплати податку особисто-доходового виміреного на рік 1900 до перегляду контрибуентам належачим до округа оцінкового Львів місто: По мисли установи § 217 al. 3 закона о безпосередних податках особистих з дня 25 жовтня 1896 В. з. д. ч. 220 подає ся до загальної відомости, що витяг з наказів заплати податку особисто-доходового, виміреного на рік 1900, виложений буде в відділі рахунковім ц. к. Адміністрациї податків у Львові (ул. Цлова ч. 1 II. поверх ч. дверий 1) від 16 жовтня 1900 почавши через днів 14 т. є. до 29 жовтня 1900 включно від години 9 до 1 перед полуднем до перегляду контрибуентам податку особисто-доходового належачим до округа оцінкового Львів-місто. — *Ц. к. Адміністрация податків.*

**— Щедрий запис.** Дня 22-го вересня с. р. померла в Ярославі в 82-ім році житя Людвика з Кубаєвичів Левицка, вдова по ярославскім пароху і крилошанині, Теодорі Левицкім, помершім ще перед 22 роками. — Своїм універсальним спадковємцем назначила покійниця п. Івана Ліскевацкого, урядника скарбової дирекциї в Станіславові. Зі смертию Людвики Левицкої входить в житє завіщане єї мужа з дня 13 цьвітня 1876 р., котре установляє слідуючі леґати, загіпотековані на одноповерховій каменици в ринку в Ярославі: 20.000 К. на стипендийний фонд для шістьох бідних, відличних учеників перемискої ґімназиї (від I. до VIII. кляси) з тим застереженєм, аби стипендисти держались руского обряду і високо цінили свою руску народність, а ті стипендиї ім. Теодора і Людвики Левицких має роздавати перемиска консистория більшостию голосів присутних членів. Дальше записав пок. Теодор Левицкий 2000 К. на фонд вдів і сиріт по сьвящениках перемискої епархії; 2.000 К на богослужене за себе і жінку в ярославскій церкви; 2000 К. на будову церкви в Гусакові (ту суму позволила пок. Людвика вже давнійше видати з депозиту); 2000 К. на корінний фонд проектованого тоді (1876 р.) руского інститута для сьвященичих дочок в Перемишли під услівєм виховуваня їх в щиро-рускім дусі; 2000 К. на будову церкви в родиннім селі покійного, Рипяні під Туркою; 2000 К. записав покійний Григорієви Левицкому, господареви в Рипяні, свому братанкови; 1000 К. на удержане каплиці на ярославскім кладовищи, під котрою обоє супруги мали бути похоронені в спільній гробници; 400 К. на міский християньский шпиталь в Ярославі; 1000 К. на корінний фонд до розпорядимости комітету Общества ім. М Качковского або філії того общества в Перемишли, з котрого то фонду відсотки мають видавати ся бідній рускій молодежи без ріжниці стану, котра добре вчить ся.

**— Товариство „Народна Гостинниця“.** Предметом підприємства сего товариства єсть: в містах, місточках, селах, місцях купелевих, відпустових і взагалі там, де покаже ся потреба: а) на власний рахунок набувати або винаймати і у власнім заряді вести готелї, заїздні доми, курацийні доми, гостинниці і тим подібні заведеня; б) уряджувати і на власний рахунок вести ресторациї, каварні, пиварні, винярні і шинки; в) винаймати і виконувати право пропінациї; г) винаймати право побору податку і оплат консумцийних враз з додатками від всяких напитків і споживчих артикулів. — З таким кругом ділання засновує ся стоваришене на основі закона з 9 цьвітня 1873 на уділах з обмеженою порукою. Один уділ виносить 20 кор., вписове 2 кор. Кождому членови вільно мати більше уділів. — Товариство заряджує своїми фондами самостійно через: а) дирекцию, б) раду надзираючу і в) загальний збір. — Від уділів дістають члени дивіденду після осягненого чистого зиску. — Перший конституючий загальний збір відбуде ся дня 2 н. ст. падолиста о год. 2 з полудня, в льокали товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові. До такого підприємства треба капіталу і то значнійшого. Коли кождий у нас приступить бодай з одним або двома уділами, то буде досить капіталу на утворене головного предприємства у Львові і кількох філій на провінциї і тим дамо почин до нового жерела зарібку своїм людям, котрі будуть працювати не на чужих, а самі для себе: — Гроші належить посилати на адресу „Народна Гостинниця“ у Львові, ринок 36.

**— Страшна пригода в монастири.** В Нікандрівскім монастири порхівского округа коло Пскова в Росиї ночувало в монастирскій двоповерховій гостинници 5000 богомольців, котрі прийшли були туди на відпуст. В ночи під тягаром такого множества людий завалив ся поміст другого поверха і упав на тих, що спали на першім поверсі. Підчас того крикнув ще хтось „горить!“, а тепер всі зачали ся тиснути до одного однісенького виходу. В тім страшеннім стиску задушено 40 людий, 4 мужчин а 36 жінок, а 20 людий покалічено, між тими 4 тяжко.

**— Зруйноване житє.** Перед судом присяжних в Маінц в Німеччині ставав сими днями перед судом учитель народний, котрому єго товариш по званю зруйнував ціле житє зробивши донос на него до суду. Тому учителеви померла була перед 17 роками в тім селі де він в Гесиї був учителем, єго жінка. Своїй сестрі, котра через цілий час недуги доглядала дуже щиро єго жінку, обіцяв він дати в дарунку конверзацийний лексикон і коли відбувала ся судова інвентура він не подав того лексикона а опісля зложив присягу на правду свого зізнаня. А треба ще сказати, що помершa не лишила дітий. Один з єго товаришів учителів зробив тогди донос до суду. Розпочала ся тяганина і протоколи о фальшиву присягу. Щоби позбути ся клопоту раз на завсїгди утїк бідачиско до Америки. Чуючи свою невинність подавав він кілька разів просьбу о застановлене процесу але все на дармо. Наконець затужив за краєм і постановив ставити ся добровільно перед судом і просив, щоби лиш єму вільно було свобідно приїхати. Ту єго просьбу увзгляднено і він сими днями ставав перед судом присяжних, котрий єго увільнив. Отже длятого що „товариш“ зробив ся денунциянтом, мусів той чоловік зруйнувати собі ціле житє і втікати аж за море.

**— Урядове справоздане про катастрофу в Ґальвестоні** з дня 8 вересня предложив сими днями урядник вашінґтоньского бюра метеорольоґічного в Ґальвестоні, I. М. Кляйн. Справоздане представляє цілу катастрофу зі становища наукового і додає карту катастрофи. Сам Кляйн потерпів велику шкоду і страту. До єго дому одного з найміцнійше збудованих будинків сховало ся було 50 людий в хвили, коли

---

глядало як порепана кора на дереві. — Анзельмо! Я тебе нераз згадував — кількож то літ тому як ти пішов?

— Ще в роцї 49! Тогди у Венециї лютила ся холера, а ти Джованні, був тогди так сказати би вже межи померлими за містом в шпитальних бараках на Кампо Марте.

— Правда, правда, доктори в поспіху і межи тілько помершими та вмираючими і не гадали, що один з них може ще жити — сказав на то Нане і усьміхнув ся.

— Коли я увидів, що тобі треба ще лиш очи замкнути, то менї не було чого сидіти довше у Венециї. Я став на службу на першім ліпшім кораблі, який менї навинув ся, і пішов в сьвіт. А нинї по більше як сорок літах вертаю назад і ось знайшов тебе, мого найдавнійшого товариша з молодих літ — торговельником сира. — І старому покотили ся грубі сльози по поморщенім лици.

Та й Нане усьміхнув ся урадований з цїлого серця і сказав лиш як би сам до себе: Хто би то гадав!

— Два дека сирої шинки, але тоненько покраяної! — крикнула кучерява дівчина з блискучими очима, заким ще переступила через поріг крамниці та кинула на стіл дві „палянке“ (дві монети по десять чентезімі).

Оба старі лиш усьміхнули ся до себе многозначно, а то мало ніби значити: Вже ми десь віидемо ся знову.

Анзельмо закурив був собі люльку та хотів вже виходити, але ще раз обернув ся і спитав:

— Ти, Нане, як то они тебе тогди відратували?

— Я тобі розкажу вже иншим разом — і запитаний став обслугувати нових закупників, що були поприходили.

Старий чоловіциско так був втішив ся сим звиданєм з приятелем, що за одну минуту став ніби о сорок і пять літ молодший і гадками перенїс ся зовсім в ті давні часи. Коли ще того самого вечера сїв собі перед замкненем крамну і своїм звичаєм виймив сховану через день табатерку, став собі пригадувати знову ті хвилї, коли послідний раз був з Анзельмом.

Єму станýло все так живо перед очима, як би то було лише що вчера. Сумна, опустіла і виголодована Венеция, в котрій умирало що дня до яких вісїмсот людий, тоті тяжко недужі в лазареті під наметом, межи котрими і він лежав. Відвідини Анзельма, котрий хотів ще раз єго видіти і той невисказаний страх, який єго взяв, коли єго товариш з дитинних літ щез єму з очий, а він, двайцятьлітний, знав — тепер мусиш умирати, — умирати самісенький один як палець! Ні, того єму не хотїло ся. Волів там на дворі під голим небом, як тут в серединї.

То було в липни а сонце пекло страшенно — само полудне — виходу з бараків не стеріг ніхто — як далеко і широко не видко вїякого сторожа. Один скок, і він міг видобути ся на поле а там — там — хоч би й вмирати. Коби лиш мав силу до того. Горячка помагала. Він скопив ся як бісноватий і пустив ся туди, звідки ішло сьвітло. Так — тепер опинив ся він на Кампо Марте. Ще крок, а він мусів би упасти і все би минуло ся, він то відчував. Але стало ся инакше. Від превеликого напруженя в бігу він спитаїв; то вийшло єму на добре і він біг і біг, аж добіг до хатчини вісусного Нікольоти і там упав на землю. Люди занесли єго і поклали на свою одну постілю яку мали, вкрили єго коцами а той чоловік приложив єму до спалених від спраги губ збанок з червоним вином і він добре напив ся. В три дні опісля небезпечність була минула і він від тої пори, як здавало ся, був вже від всего забезпечений.

З приїздом Анзельма Нане таки направду як би відмолоднів, а хоч все ще був так само мовчаливим і пильнував запопадливо свого інтересу, то все-таки цокотухи з сусідства, що заразом були і єго постійними закупницями, не дали собі вибити того з голови, що Нане що найменше мусів дістати якусь спадщину, а він їм на то за кождий раз з пустим сьміхом відповідав: Таки дістав і вже відобрав.

Він чув що дня бодай раз, як люди говорили: Старий має щастє; як ще раз прийду на сьвіт, то буду вже краяти ковбаси! Навіть і єго старий товариш Анзельмо, котрий що дня купував собі кусник „острого“, годив ся на той погляд, що таки нема то як продавати ковбаси. Нане був вдоволений з того і потакував головою. Ніхто не довідав ся, що єго гризе, і чи він взагалі належить до тих, котрих щось гризе. Старий моряк хотів би був охотно довідати ся щось більше про відносини Нана, але они сходили ся що дня лиш в крамници.

Одного дня, коли Анзельмо як звичайно прийшов по свій кусник сира, сказав коли відходив: Addio amico, завтра поїду баркою до Істриї відобрати там з монастиря мою внучку, задля котрої я сюди приїхав. Як Бог дасть, то побачимо ся знову незадовго — і оба старі подали собі руки. Нане лиш на силу що не вітхнув — так єму якось стало на души, як би він таки вже зовсім осамотів.

* * *

В церкві аі Carmini відбувала ся процесия в честь сьв. Люіджі, в котрі брали участь дівчатка поубирані біленько, з віночками на голові і з довгими вельонами. Дзвони дзвонили торжественно і аж таки тягнули до церкви. А там на просторім Кампо гуділо як в улию від розмови людий веселих і тих, що мали якісь орудки. Нане убрав на сьвято білий як сніг кафтаник і такий самий фартух. Дві великі шинки з Сан Даніельо чекали, щоби їх краяти, а побіч них всїлякі роди салямі і сирів, всї з нагоди сьвята украшені зеленим листєм і рожами. Особливо торжественно вигля-

буря стала найсильнійша. Цілий будинок завалив ся і засипав собою 32 людий між ними і жінку Кляйна. Кляйн і его асистент вратували троє дітий і одну жінку. Справоздане каже, що перед тою бурею не було звичайних ознак і лиш дня 7-го вересня і рано дня 8 го віяв сильний вітер з північного всходу. А о пятій годині по полудни звіяв ся вихор, котрий відтак набирав щораз більшої сили. Людям в місті пораджено, щоби на ніч перенесли ся до середини міста і тим способом богато уратувало ся. О 8 годині вечером мав вихор таку силу, що гнав 84 миль на годину. Коли скорість вітру дійшла до 100 миль на годину, вихор зірвав прилад до міреня сили вітру. Відтак настала мала перерва але опісля став віяти ще сильнійший вихор. Найбільшу силу вихру можна оціняти на 120 миль на годину. Із справоздання показує ся дальше, що вихор розвалив і розніс 3636 домів. Людий згинуло звиш 6000, але то ще недокладне обчислене а материяльну шкоду обчисляють на 30 міліонів долярів.

— **Померли:** О. Александер Балтарович, парох в Серетци залозецкого деканата, упокоїв ся дня 5 с. м. в 85 році житя, а в 59 сьвященьства. — Іван Романович, учитель в Поморянах, помер 29 вересня на удар серця в 47 році житя, полишивши вдову і четверо дрібних дітий. Покійник був учителем 23 роки в одинайцятьох місцевостях. — Еміліян Гузар, адюнкт судовий з Бірчи, упокоїв ся по довгій недузі в Станиславові дня 9 с. м. в 33 році житя.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 12. жовтня. Анкета в справі терміновоі торговлі рільничими продуктами розпочала вчера свої наради. Переслухано кілька знатоків.

**Мадрид** 12 жовтня. В Лєвідо викрито магазин оружия і арештовано богато людий о карлістичну пропаґанду

**Льондон** 12 жовтня. До вчера вибрано 370 кандидатів міністерияльних, 143 лібералів і 79 Ірляндців.

**Берлин** 11 жовтня. До Loc. Anzeigera доносять з Шанґаю: Шанґ-веі-тунґ, котрий свого часу зробив предложене, щоби боксерів прилучити до хіньско армії іменований тепер ґубернатором нової столиці.

## Надіслане.

— **60.000 Корон** виносить головна виграна льотериі на дохід інвалідів, котра по відтрученю 20% в готівці буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателів, що тягнене відбуде ся 10 падолиста.



дав образ Матери Божої обведений вінцем з блідожовтих цитрин, при котрих було ще зелене як смараґд листе, а під ним сьвітило ся як золото мосяжне серце, в котрім жаріла ся червона лямпочка. Тарельчики від ваги так були вичищені, що в них аж сонце відбивало ся як би в зеркалї. На дворі, на торговици стояли люди купками чекаючи на процесию, друге тілько слухало в церкві служби Божої. Нане в дусі слухав еї також. При тім усьміхав ся вдоволений і споглядав то на образ Пречистої Діви то на красно уложені товари. Якесь невисказане чувство вдоволеня запанувало в сій хвили в его умі.

В сьвяточні дни мав Люіджі звичай, що підчас сьпіваної служби Божої примикав високі на зелено помальовані двері. Того вимагала вже сама приличність. Колись всї так робили, а він преці ще належав до того поколїня, що вже вимирало. Як-раз хотів примкнути двері так, щоби ще міг всунути ся якийсь закупник, коли якийсь присадкуватий панок в цилїндрі з широкими крисами, з грубою круглою палицею отворив притертї двері і придержуючи поли від свого одїня, котрі вітер в зад підвіяв, всунув ся до крамниці.

Нане знав з лиця того панка з виголеним лицем і его важною міною вже віддавна, але не знав, хто він. Він зараз станув поза столом та хотів вже спитати чим може єму служити, коли той старий мужчина дивлячись понад свої золоті очиці спитав его:

— Чи то ви пан Джованні Менеґацці?

— До услуг.

Тепер прийшла черга на запитаного і совидивити ся з цікавости на того панка.

— Маю Вам щось сказати в чотири очи.

— Нане вибалушив очи на незнакомого як би хотів щось дізнати ся і відповів: Таже ми самі.

— Називаю ся Бастіні, інкасент при банку „Мутуо Соккорзо“ — приходжу з припоручення інституциї, де ваше імя шанують, щоби вам дати знати, що коли векслї завтра не будуть викуплені — та що тут богато говорити, коли ви вже знаєте — тоті три дні по речинци, які ще банк лишає, минули вчера. Нинїшне сьвято припало у вашу користь а директор казав: „Пан Джованні Менеґацці не викупив в пору своїх векслїв; здає ся, що він слабий. Коли будете іти попри него, то вступіть“. — Я знов подумав собі, що то трохи за велика сума і добре буде, коли вам пригадаю — звичайно прислуга по щирости. Не беріть менї того за зле.

Нане через цілий час тої розмови анї словом не писнув, лиш дрожане старої висхлої руки, котрою сягнув по бавовняну хустку за столом, щоби обтерти собі піт з чола, було знаком его незвичайного роздразненя.

Наконець вимовив на силу — я мусїв би насамперед видїти тоті векслї.

Урядник банковий зробив так хитре лице як лиш було можна, прижмурив ліве око і сягнув рукою до кишенї на грудех та вийняв з неї грубезний полярес. — Я знав, що ви так скажете, і приніс з собою векслї, ось они!

Нане наложив на ніс очиці і дивив ся як би остовпілий, не могучи промовити і слова, на підпис першого, другого і третого акцепту. Навіть не знаючи що робить, прочитував він підписи: Джованні Менеґацці, по кілька разів один по другім, при чім его блїде лице стало як бурак червоне. Так придивляв ся він довгий час, віддав векслї назад інкасентови і лиш сказав: Va bene, завтра!

(Конець буде).

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

### Зі Львова

| посп. відходить | особ. відходить | |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 6·25 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·35 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Скольго, Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·35 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·20 | „ Беляця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9. |
| | 3·15 | „ Янова від 1/5 до 15/9. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від 13/5 до 16/9. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 7·48 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·30 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9. |
| | 6·13 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни |
| | 6·50 | „ Лавочного Мункача Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·12 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. приходить | особ. приходить | |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·05 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12 55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·15 | „ Скольго, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·45 | „ Кракова |
| 5·55 | | „ Чернівців |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Скольго, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.23 | „ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята |
| | 7· 4 | „ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9 |
| | 8·50 | „ Брухович від 1/7 до 15/8 що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·28 | „ Янова від 1/6 до 15/9. |
| | 9·45 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·00 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·30 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·15 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА** Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).